

lig Maade, men jeg vil blot hævde, at Principet i Udvalgets Flertals § 7 er anerkendt af Regjeringen i § 6 i den af mig citerede Lov om midlertidige Forandringer i Told- og Skibsafgifterne.

Dinesen: Det Spørgsmaal, der her foreligger, er blevet saa omfattende behandlet i forrige Rigsdagssamling, at jeg, naar det nu atter for anden Gang foreligger i indeværende Samling, ikke finder Anledning til at fordybe mig hverken i Sagen i det Hele eller i dens Enkeltheder. Med Hensyn til den af Mindretallet foreslaaede Redaktion af den nye § 7 skal jeg villig indrømme den ærede Ordfører, at Mindretallet aldrig har ventet sig noget stort af dette Forslag til § 7, det har kun ventet sig, at de Kommuner, som ikke maatte være i Besiddelse af den fornødne Evne til at staffe de Arbeidere Beskæftigelse, som de ellers kunde have Lyst til at anvende, derigjennem kunde opnaa en Støtte for at fremme, hvad de ellers kunde have ønsket at sætte i Gang. Til den ærede Ordfører skal jeg kun tillade mig at udtale, at naar vi stille os, som vi gjøre, i denne Sag og bestemte modlætte os den saakaldte Gaveparagraf, er det, fordi vi ere aldeles uenige med ham i de Betragtninger, som han nu anstillede — de ere ogsaa tidligere anførte af Andre — til Forfar for en saadan Gaveparagraf. Vi skjønte paa den ene Side ikke, at den Hjælp, man herigjennem tilsigter at yde Arbejderne indenfor de Grændser, man har sat, kan være af nogen som helst væsentlig Betydning for disse, og i andre Retninger har et saadant Forslag den absolute Mangel, at man giver Understøttelse ud omkring i Landet, enten der er Trang i den enkelte Kommune til denne Understøttelse eller ikke, og giver en lille Understøttelse til Kommuner, hvor der maasse er betydelig større Trang, end at man er i Stand til at hjælpe med en saadan Gave, som de Herrer foreslaa efter deres Redaktion. At give Gaver til Kommuner, der selv ere Herrer over at yde al den Støtte, som er nødvendig, og som ikke mangle Evne til at hjælpe deres fattige, det finde vi er et saare forkasteligt Princip. Til disse Indvendinger søie vi en Beslagelse. Hvad vi beklage er, at de Herrer have indtaget en saadan Stilling, som de have indtaget overfor Forslag, der have været forelagte af Regjeringen, om Udførelsen af Arbejder og hvor de have vraget Forslag om Udførelsen af baade i Antal og Omfang betydelige offentlige Arbejder. I forrige Samling blev der af Regjeringen forelagt et saadant Forslag om Anvendelsen af et betydeligt Beløb til Udførelsen af Arbejde, der

kunde staffe mange ledige Hænder Beskæftigelse. I indeværende Samling blev der dernæst allerede den 14de November af Regjeringen forelagt et Lovforslag om Bevilling af omtrent 3 Millioner til Anvendelse i samme Viemed. Det blev henvist til Finantsudvalget, men slet ikke forhandlet i hele den Tid, der forløb lige fra Forelæggelsen til Folkethingets Oplosning. Det blev derefter paany forelagt i den indeværende Del af Samlingen men er blevet fremmet paa en saadan Maade, at der ikke kan være Tale om at sætte de paagjældende Arbejder i Værk. Disse Forslag angave den rette Maade, hvorpaa man skal hjælpe Arbejderne, og naar den ærede Ordfører udtalte, at det Forslag, for hvilket han fører Ordet, har fremkaldt en betydelig Bevægelse og vakt Forhaabninger hos Mange om at blive hjulpede, og naar han dertil knyttede en Forbetring om, at Regjeringen og det andet Thing vilde gaa ind paa Gaveparagrafen, saa tillader jeg mig imod den ærede Ordførers Udtalelse at sætte den Paastand, at der er en efter min Opfattelse ligesaa vægtig Bevægelse for, at vi skulle staffe Arbejde til dem, der mangle det, naar Landet har Arbejde nok at byde. De Herrer vide meget godt, i hvilken Grad de have standset Arbejdet i Landet det ene Aar efter det andet, og at de derfor selv have været medvirkende til at fremkalde den Arbeidsløshed, om hvis Tilstedeværelse vi ere enige. Naar man virkelig kan skabe Beskæftigelse, saa have vi paa denne Side den bestemte Opfattelse, at de virkelig hæderlige Arbejdere i Landet ville foretrække med deres Hænders Gjerning at tjene Brødet til sig og sine fremfor at modtage en Gave af det Offentlige. At Landet har Arbejde nok at tilbyde, viser sig jo at være Tilfældet. Jeg maa derfor fremdeles hævde det samme Standpunkt i denne Sag, som jeg gjorde gjældende i forrige Samling som Ordfører for Mindretallet. Jeg ser ikke, at der er Anledning for os til at forandre vor Stilling til denne Sag, men vi maa tværtimod finde, at de Herrer paa den anden Side bør være medvirkende til, at de ledige Hænder kunne blive beskæftigede. Jo mere Arbejde der bliver, desto større Efterpørgsel bliver der efter Arbeidskraft, og desto større kan Betalingen blive for det Arbejde, som Arbejderne offere deres Kræfter paa. — Jeg kunde indskrænke mig til disse Bemærkninger, men skal dog til Slutning tilføie, at naar den ærede Ordfører mente at det maasse nok kunde siges, at der er mindre Arbeidsløshed i denne Vinter end i forrige Vinter, saa skal jeg ikke indlade mig paa en nærmere Undersøgelse deraf, men jeg maa dog dertil